

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 48/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XX GPt 173/25/1000 z 12. septembra 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 15. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. XX GPt 173/25/1000 z 12. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté upovedomenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje napadnuté upovedomenie zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie. Požiadal o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestných činov zneužívania právomoci verejného činiteľa, korupcie, podvodu a marenia spravodlivosti, a to z dôvodu, že organizovaná skupina osôb na rozhodcovskom súde a na civilných súdoch mala vytvoriť fiktívny exekučný titul na základe neexistujúcej rozhodcovskej

doložky a následne jemu a jeho bývalej manželke na podklade tohto exekučného titulu spôsobiť škodu.

3. Vyšetrovatel'ka Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave trestné oznámenie sťažovateľa uznesením sp. zn. KRP-119/2-VYS-BA-2025 z 20. mája 2025 (ďalej len „uznesenie vyšetrovatel'ky“) podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietla. Sťažnosť sťažovateľa proti jej uzneseniu bola uznesením Krajskej prokuratúry v Bratislave sp. zn. 20 Kn 83/25/1100 z 25. júna 2025 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. Sťažovateľ sa následne obrátil podaniami na generálnu prokuratúru, pričom tieto jeho podania boli podľa jeho obsahu vyhodnotené ako žiadosť podľa čl. 1 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní (ďalej len „príkaz GP č. 11/2019“). O vybavení tejto žiadosti bol sťažovateľ vyrozumiený napadnutým upovedomením, a to tak, že jeho žiadosť bola ako nedôvodná odložená.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že vo svojich podaniach orgánom činným v trestnom konaní dostatočným spôsobom označil konkrétne zákonné ustanovenia, ktoré mali byť zo strany organizovanej skupiny porušené, ako aj dôkazy na preukázanie týchto jeho tvrdení. Krajská prokuratúra a generálna prokuratúra síce uznali pochybenie vyšetrovatel'ky pri vyhodnocovaní toho, či námietka sťažovateľa o nesprávnej interpretácii príslušných zákonných ustanovení je dostatočne určitá, neodstránili však následky tohto pochybenia vyšetrovatel'ky. Sťažovateľ sa domnieva, že jeho trestné oznámenie bolo „roztrhané“ na dve izolované časti, a to tú, ktorá smerovala proti sudcom a vyšetruje sa v Bratislave, a tú, ktorá smerovala proti rozhodcovi a vyšetruje sa v Nitre, čím sa vlastne znemožnilo odhalenie podstaty organizovanej trestnej činnosti rozhodcov, advokátov a sudcov. Zdôraznil, že je proti nemu vedená nezákonná exekúcia. Navyše, generálna prokuratúra vôbec neprihliadala na skutočnosť, že v čase doručovania rozhodcovského rozsudku bol v ohrození života a v azylovom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým upovedomením, ktorým bola žiadosť sťažovateľa podľa príkazu GP č. 11/2019 odložená.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09).

8. Ústavný súd sa už vyjadril k sťažnostiam, kde sa brojí proti nezačatiu trestného stíhania (II. ÚS 120/2018), a pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci, a tak nemôže povzbudzovať represiu moci proti iným jednotlivcom. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021, I. ÚS 542/2024, II. ÚS 438/2025).

9. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva aj na inom orgáne Slovenskej republiky, t. j. v tejto veci u orgánov činných v konaní (m. m. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/03). Obsahom práva na inú právnu ochranu je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní trestným oznámením sťažovateľa, resp. inými podaniami náležite zaoberali. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05, I. ÚS 174/2019, II. ÚS 96/2025).

10. Generálna prokuratúra v napadnutom upovedomení odkázala na závery uznesenia krajskej prokuratúry o tom, že predmetom daného trestného konania je sťažovateľom vyjadrené podozrenie zo spáchania korupčného trestného činu sudcami civilných súdov a že ním vyjadrené podozrenie týkajúce sa osôb konajúcich v súvislosti s rozhodcovským konaním je predmetom samostatného trestného konania. Podstatou podozrenia v danom trestnom konaní je teda tvrdený nezákonný postup sudcov okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s nesprávnou aplikáciou fikcie doručenia v civilnej veci sťažovateľa a následnými nezákonnými rozhodnutiami, ktoré mali byť vydané v dôsledku sťažovateľom tvrdeného korupčného správania sudcov. Pokiaľ ide o podozrenia sťažovateľa vo vzťahu k sudcom všeobecných súdov, tieto sú vyjadrené iba v rovine domnienok a v podstate sú prejavom nespokojnosti sťažovateľa s výsledkom civilného konania. Účelom trestného konania však nie je suplovať inštitúty civilného konania, prípadne konvalidovať výsledok civilného konania. Trestné konanie nie je ani ďalšou inštanciou trestného konania a ani inštitútom preskúmania správnosti postupu súdov. Domáhať sa prieskumu rozhodnutí v civilnom konaní môže sťažovateľ príslušnými právnymi prostriedkami v zmysle osobitných predpisov. Takéto prostriedky nemožno obchádzať podaním trestného oznámenia založeného iba na domnienke, že k údajnému nesprávnemu aplikovaniu ustanovení súkromného práva a civilného procesu muselo dôjsť na základe korupčného správania sudcov. Skutok sa nestáva trestným činom len preto, že to za trestný čin označí oznamovateľ v podanom trestnom oznámení. Pokiaľ sťažovateľ namietal mylnú konštatáciu vyšetrovateľky o absencii uvedenia nesprávnej interpretácie ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov oznamovateľom (teda sťažovateľom), táto podľa generálnej prokuratúry nemala vplyv na zákonnosť a opodstatnenosť výroku uznesenia vyšetrovateľky, pretože nešlo o ťažiskovú

či kľúčovú argumentáciu z pohľadu predmetu trestného konania. V napadnutom upovedomení bolo nad rámec uvedeného taktiež poukávané na skutočnosť, že ani sám sťažovateľ vo svojej žiadosti generálnej prokuratúre nerozporoval rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu nedostatočného preverenia možnej korupčnej trestnej činnosti. Generálna prokuratúra napokon upriamila pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že v zmysle § 18 ods. 1 Trestného poriadku sa o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon neustanovuje povinnosť viesť spoločné konanie, ale iba možnosť vykonania spoločného konania, ktoré prichádza do úvahy až v štádiu prípravného konania, keď sa už vedie trestné stíhanie proti konkrétnej osobe. Generálna prokuratúra v nadväznosti na uvedené upriamila pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že v preskúmvanej trestnej veci ide o vec v štádiu postupu pred začatím trestného stíhania. Na základe všetkého už uvedeného dospela k záveru, že žiadosť sťažovateľa bolo potrebné ako nedôvodnú odložiť.

11. Z napadnutého upovedomenia podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že generálna prokuratúra sa zaoberala všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa a poskytla na tieto námietky ústavnoprávne akceptovateľnú odpoveď. Tvrdenia sťažovateľa o korupčnej trestnej činnosti sudcov boli vzhľadom na ich abstraktnosť vyhodnotené ako nedostatočne určité na to, aby bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe z korupčnej trestnej činnosti. Sťažovateľ v podstate vychádza z predpokladu, že ak nejaký orgán rozhodne inak, ako to on sám navrhol, musel tak urobiť v dôsledku korupčného správania. Aj ústavný súd preto v tomto smere upriamuje pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že trestné konanie nie je pokračovaním civilného konania, prípadne spôsobom, ako zvrátiť ním vnímané nesprávne či nezákonné rozhodnutie v civilnom konaní.

12. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že generálna prokuratúra neprihliadala na skutočnosť, sťažovateľ bol v čase doručovania rozhodcovského rozsudku v ohrození života a v azylovom konaní, sťažovateľ nepreukázal uplatnenie tejto námietky vo svojich podaniach generálnej prokuratúre, a čo je ešte podstatnejšie, nijak nepreukázal relevantnú súvislosť týmto ním tvrdenej skutočnosti a dôvodnosťou ním vyjadreného podozrenia z korupčnej trestnej činnosti sudcov.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dôvody uplatnené v ústavnej sťažnosti v spojení so skutkovými okolnosťami veci nasvedčujú záveru, že v prípade vecného posudzovania ústavnej sťažnosti by táto musela byť odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v tomto konaní. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti; to neplatí, ak je možné ustanoviť právneho zástupcu postupom podľa osobitného predpisu. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne a ak hoci len jeden z nich nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Absencia potenciálneho úspechu ústavnej sťažnosti v podobe identifikovaných dôvodov jej zjavnej neopodstatnenosti zakladá dôvod pre záver, že u sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, čo vedie ústavný súd k rozhodnutiu o nevyhovení žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho

zástupcu (bod 1 výroku tohto uznesenia). Nevyhovenie tejto žiadosti zároveň zakladá zákonný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto uznesenia).

15. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu